

[Hans Bjerregaard.]

én mulighed tilbage: man gætter efter bedste skøn, hvor meget prisstigningerne vil blive inden for den periode, som entreprisen strækker sig over. Gætter man tilpas højt, klarer man sig igennem med skindet på næsen, gætter man for lavt, så går firmaet konkurs, og så må det offentlige til at indhente nogle nye tilbud, og det er jo sjældent, det bliver billigere af, at man skal til at have et nyt firma til at færdigopføre et byggeri, som et andet firma er nået halvvejs eller trekvart op med. Det er tit, at det bliver næsten lige så dyrt, som hvis de var begyndt fra bunden af.

Ikke alene det, der kommer en helt anden ting ind i billedet, nemlig at en stor del af det danske erhvervsliv økonomisk vil blive undergravet på den måde, fordi de i mange tilfælde vil komme til at udføre arbejde med meget store tab.

Når man tidligere har hørt om skandalebyggerier, hænger det nok i nogle tilfælde sammen med, at man i første omgang lavede et overslag over, hvad man regnede med det ville koste, og så udliciterede arbejdet, hvorefter de forskellige rettelser kom. De prisstigninger, der kom på grund af rettelser, på grund af for ringe udbudsmateriale, på grund af for dårlig en projektering, påstod man så var prisstigninger, der kom, fordi lønninger og lignende ting steg. Det var jo slet ikke tilfældet. Det var i mange tilfælde prisstigninger, der kommer, fordi man ikke havde givet tilbudsgiverne noget ordentligt materiale at arbejde med. Det har vi fået frem ved cirkulæret om fast pris og fast tid, og vi vil blive ved med at have det, når vi bibeholder bestemmelsen om fast tid. Så er det nemlig nødvendigt, at vi får et ordentligt udbudsmateriale. Derfor har vi ikke ønsket at få ophævet bestemmelsen om fast tid, men udelukkende bestemmelsen om fast pris.

Der findes jo i den tidligere licitationslov muligheder for at regulere priserne. Der skal ikke være anarki inden for anlægsarbejde, som hr. Haunstrup Clemmensen troede at vi ville; fordi der er andre partier, der gerne vil have anarki, behøver alle partier jo ikke at ville det. Men der findes efterhånden så mange forskellige indekser, og så mange forskellige pristal, at der sagtens kan laves en reguleringsordning, så entreprenørerne kan

få en rimelig betaling for det arbejde, de udfører, uden at de er tvunget til at sidde ude sammen med formændene og raffe sig frem til en pris på et offentligt anlægsarbejde.

Glensgård (FP):

Det undrede mig ikke, men det skuffede mig, at det radikale venstre ikke kunne gå videre end det, fru Aase Olesen her sagde.

Vi har selvfølgelig fra ministeren fået et vist tilsagn, et tilsagn om lempelser, men jeg vil gerne referere til et brev, som er sendt til boligministeren den 9. april fra Bygge- og anlægsrådet, Entreprenørforeningen og Håndværksrådet. Deri står der, at man alene vil drøfte mindre korrektioner i formuleringen af cirkulærets § 2. Det, vi kan forvente fra boligministeren her, er altså mindre korrektioner, og det fremgår jo også af boligministerens tale.

Jeg må altså erkende, at selv det radikale venstre, som vi for så vidt har haft et samarbejde med i udvalget angående denne fastprisordning, er hermed ikke kommet videre end til de mindre korrektioner. Det er beklageligt, men vi må bare tage det til efterretning.

Johan Philipsen (V):

En vis form for logik var nu meget ønskelig. Når hr. Hans Bjerregaard til sidst sagde, at de vil arbejde for, at entreprenørerne får en rimelig betaling, så er jeg selvfølgelig enig i det. Men så kan man ikke i samme åndedræt sige, at denne ordning har kostet det danske samfund millioner. En af delene må være rigtig, i hvert fald et nogenlunde rimeligt stykke tid. Forholdet har nok været det, at resultatet med hensyn til fortjeneste og tab ved denne ordning har været noget afhængigt af, hvorvidt udviklingen har været anderledes end forventet.

Jeg kan altså ikke acceptere, at der bliver sagt, at en stor del af dansk erhvervsliv er undergravet; må jeg minde om, at den største del af dansk erhvervsliv skal eksportere til udlandet, og udlandet kan vi ikke påtvinge prisglidningsklausuler af nogen art. Det rejser ved min vurdering det spørgsmål, hvorvidt det dog er rigtigt, at vi af tilfældige årsager giver hjemmemarkeds-erhvervene bedre vilkår end de eksporter- hverv, vi i øvrigt skal leve af.